

POSTANOWIENIE

Dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 31 sierpnia 2021 r.,

w sprawie R. S.

uniewinnionego od popełnienia czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego J. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt IX Ka [...], zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego J. W. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 27 stycznia 2021r., sygn. akt IX Ka [...], po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez prokuratora i obrońcę – zmieniając wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 listopada 2019r., sygn. akt II K [...] – uniewinnił R. S. od popełnienia czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k., mających polegać na tym, że:

1. wiedząc, iż A. N., wobec grożącej niewypłacalności, udaremnia zaspokojenie wierzyciela J. W., któremu przysługiwała wierzytelność w wysokości

125.000,00 zł, zbył w dniu 25.03.2011 r. w M., pow. k., woj. [...], składniki majątkowe zagrożone zajęciem, ułatwił mu udaremnienie zaspokojenia wierzyciela poprzez wypłacanie z rachunku bankowego A. N. dużych kwot pieniężnych, mimo iż wiedział o zobowiązaniu A. N. wobec J. W., tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k.,

2. wiedząc, iż A. N., wobec grożącej niewypłacalności, udaremnia zaspokojenie wierzyciela J. W., któremu przysługiwała wierzytelność w wysokości 125.000,00 zł, zbył w dn. 21.06.2011 r. w M., pow. k., woj. [...], składniki majątkowe zagrożone zajęciem, ułatwił mu udaremnienie zaspokojenia wierzyciela poprzez wypłacanie z rachunku bankowego A. N. dużych kwot pieniężnych, mimo iż wiedział o zobowiązaniu A. N. wobec J. W., tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 300 § 1 k.k.

Od tego, prawomocnego, wyroku kasację wywiódł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i zarzucając rażące naruszenie prawa karnego materialnego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 18 § 3 k.k., przez przyjęcie, iż R. S. nie wypełnił znamion pomocnictwa do czynów opisanych w akcie oskarżenia, mimo że R. S. z rachunku bankowego A. N. dokonał czterech wypłat środków pieniężnych na łączną kwotę 342.400 zł wiedząc, że przedsiębiorca ma dług względem J. W. i wyzbywa się poszczególnych składników swojego majątku z powodu grążącej mu niewypłacalności, a więc swoim zachowaniem ułatwił A. N. popełnienie czynów z art. 300 § 1 i § 2 k.k.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem, na posiedzeniu, w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

Skarżąca, podniosła w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego mogącego mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 18 § 3 k.k., przez przyjęcie, iż R. S. nie wypełnił znamion pomocnictwa do czynów opisanych w akcie oskarżenia, mimo że R. S. z rachunku bankowego A. N. dokonał czterech wypłat środków pieniężnych na łączną kwotę 342.400 zł wiedząc, że

przedsiębiorca ma dług względem J. W. i wyzbywa się poszczególnych składników swojego majątku z powodu grażącej mu niewypłacalności, a więc swoim zachowaniem ułatwił A. N. popełnienie czynów z art. 300 § 1 i § 2 k.k.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w K., jako odwoławczy, dokonał w sferze ustaleń faktycznych z zakresu strony podmiotowej rzeczywiście odmiennie - korzystnej dla R. S. - oceny dowodów, orzekając merytorycznie odmiennie niż sąd pierwszej instancji. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał, iż: *„nie sposób więc przyjmować, że oskarżony w ramach objętego osądem zachowania ułatwił A. N. usunięcie składników majątku celem udaremnienia zaspokojenia wierzyciela J. W.. Materiał dowodowy nie daje bowiem żadnych podstaw do przyjęcia, że dokonując przedmiotowych czynności podsądny z takim właśnie zamiarem działał. Nie miał on również wiedzy co do tego, że do udaremnienia zaspokojenia tej wierzytelności dąży A. N. (wręcz przeciwnie, był zapewniany przez wymienionego, że spona on długi). Na podsądnym nie ciążył przy tym obowiązek weryfikacji na co pieniądze wymieniony przeznacza, czy analizowania stanu jego zadłużenia, jak i nie był uprawniony do samodzielnego dysponowania przedmiotowymi środkami. Innymi słowy, wyeksponowane przez sąd orzekający, a omówione wyżej okoliczności, nie mogło prowadzić do ustalenia, że R. S. zarzucanych mu w pkt I i II aktu oskarżenia czynów dopuścił się z zamiarem ewentualnym”*. Oczywistym jest więc, że istota podniesionego przez skarżącą zarzutu sprowadza się do próby podważenia oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd odwoławczy i tym samym wymuszenia, w postępowaniu kasacyjnym, kolejnej kontroli dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, dotyczących strony podmiotowej zarzucanych oskarżonemu czynów. Powinno być jednak jasne, że ustalenia dotyczące strony podmiotowej czynu zabronionego, w tym przyjęcie zamiaru, czy też jego postaci należą do sfery ustaleń faktycznych, które co do zasady – nie mogą być z mocy art. 523 § 1 k.p.k. - przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Jeżeli już podjąć próbę ich kwestionowania, to należało postawić zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k., a zatem zarzut rażącej obrazy przepisów prawa procesowego a nie materialnego (zarzut obrazy tego prawa może być rozważany tylko, gdy dotyczy jego wykładni lub sposobu zastosowania, w niekwestionowanym stanie faktycznym). Zgodnie zaś z art. 519 k.p.k., kasację

wnieść można m. innymi od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. W konsekwencji, zarzuty kasacyjne muszą być skierowane tylko do orzeczenia tego sądu, przy czym zarzut rażącej obrazy przepisów prawa materialnego – powtórzyć należy - powinien wskazywać na błędne zastosowanie lub niezastosowanie określonego przepisu tego prawa i to tylko wtedy, gdy jest to przepis o charakterze stanowczym (nakazującym lub zakazującym jego zastosowanie). Ponieważ Sąd Najwyższy rozpoznaje – co do zasady - kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, pozostaje więc jedynie stwierdzić, że podniesiony w rozpoznawanej kasacji zarzut jest oczywiście bezzasadny, albowiem Sąd Okręgowy w K. nie mógł dopuścić się obrazy prawa materialnego. Po prostu, prawa materialnego - zmieniając wyrok Sądu pierwszej instancji - nie stosował, nie dokonywał także wykładni przepisu art. 18 § 3 k.k. Dokonał natomiast odmiennej oceny dowodów. Zarzutu rażącej obrazy prawa procesowego w odniesieniu do tej oceny w kasacji jednak nie postawiono, a ponieważ została ona wniesiona na niekorzyść oskarżonego przez profesjonalną pełnomocnik, to nie ma możliwości jej uwzględnienia poprzez odkodowanie intencji jej autorki poza granicami jednoznacznie postawionego zarzutu obrazy prawa materialnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, przy czym podstawę orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego stanowi art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.